

**ĐỒNG ĐI CÙNG
ĐỨC CHÚA TRỜI**

Ấn Phẩm Số 24-14 | TẠP CHÍ PHÁT HÀNH HÀNG THÁNG | 02/2024

WWW.TIENGNOICUALETHAT.VN

Tân Vương Của Vương Quốc Thọ Tạo Trần Hồng Ân, M.Div.

Khi nghe về một “quốc gia” có vua và hoàng hậu, ngày nay chúng ta dễ liên tưởng đến kiểu quân chủ “hữu danh vô thực” (như ở Anh) hoặc một bạo chúa nắm quyền chuyên chế. Nhưng cách Kinh Thánh mô tả A-đam và Ê-va-“vua” và “hoàng hậu” đầu tiên của vũ trụ lại khác hẳn. Mặc dù Chúa vẫn là Đấng cai trị tối cao, nhưng Ngài vẫn thiết lập A-đam và Ê-va làm vua và hoàng hậu của vũ trụ. Họ được kêu gọi phản ánh Chúa trong quyền cai trị của họ đối với mọi vật. Bắt đầu từ “ngai vàng” từ Vườn Địa Đàng, họ được hướng dẫn mở rộng quyền thống trị của vương quốc Ngài đối với mọi vật. Để hoàn thành công việc tốt lành này, Chúa mong đợi họ tuân theo lệnh truyền của Ngài và hoàn thành sứ mệnh của Ngài.

Nếu Sáng Thế Ký 1 là “toàn cảnh” sự sáng tạo muôn loài, thì Sáng Thế Ký 2 “thu phóng” vào ngày thứ sáu, tập trung mô tả **cách** Đức Chúa Trời tạo và ủy nhiệm con người, cùng cách Ngài kết nối họ lại (trong hôn nhân). Phần đoạn này vô cùng quan trọng vì nó thiết lập **cội nguồn và mục đích** của nhân loại, đồng thời nêu khuôn mẫu hôn nhân vang dội suốt Kinh Thánh. Từ đây, chúng ta hiểu rõ: loài người được gọi để “đồng hành” với Chúa, cai trị tạo vật vì lợi ích và vinh hiển Ngài.

Bài viết chia làm ba phần, dựa theo Sáng Thế Ký 2:4-25: Đức Chúa Trời tạo nên các nhà cai trị (4-9). Đức Chúa Trời ủy thác nhiệm vụ cho các nhà cai trị (10-17). Đức Chúa Trời kết nối các nhà cai trị (18-25).

I. Đức Chúa Trời Tạo Dựng Tân Vương của Vương Quốc

Câu chuyện sáng tạo trong Sáng Thế Ký 2 thu nhỏ phạm vi từ toàn vũ trụ xuống khu vườn Ê-đen, nơi Đức Chúa Trời đặt A-đam làm người cai quản - tân vương đầu tiên.

1. Sự Tạo Dựng A-đam (2:4-7)

Đức Chúa Trời dùng bụi đất để nắn nên A-đam và hà hơi sự sống vào lỗ mũi người, khiến người trở nên một loài có sự sống. Điều này nhấn mạnh hai yếu tố: thứ nhất, A-đam thuộc về tạo vật, được hình thành từ bụi đất. Thứ hai, A-đam khác biệt với tạo vật, vì được hà hơi sự sống từ chính Đức Chúa Trời.

Thuật ngữ tiếng Hê-bơ-rơ ‘adam, được dịch là “người,” thường dùng chung cho cả nam và nữ, nhưng đôi khi dùng để chỉ người đàn ông nhằm phân biệt với người phụ nữ (2:22, 23, 25; 3:8, 9, 12, 20). Danh từ này cũng trở thành tên riêng “A-đam” ở một vài chỗ (2:20; 3:17, 21; 4:1; 5:1). Ở giai đoạn này, nhân loại được tách biệt khỏi mọi loài sinh vật khác, và họ được đội vương miện vinh quang và danh dự với tư cách là người cai trị trái đất (Thi Thiên 8:5-8).

Động từ “nắn” (yatsar) miêu tả hình ảnh của người thợ gốm nặn đất sét thành hình dạng cụ thể. Mỗi liên kết mật thiết giữa con người và mặt đất được phản ánh trong hai từ tiếng Hê-bơ-rơ: ‘adam (người) và ‘adamah (đất). Chúa đã thổi “hơi thở sự sống” vào mũi A-đam (2:7) – hàm ý cả thể chất, tinh thần và tâm linh – để A-đam mang hình ảnh của Chúa, trở thành một “sinh vật sống.” Cùng thuật ngữ này cũng được dùng cho các sinh vật biển và sinh vật trên cạn (1:20, 24). Dù con người có nhiều điểm chung với các loài khác, nhưng chỉ con người mới được ban cho địa vị hoàng gia lẫn tư cách thầy tế lễ, và chỉ con người mới được tạo dựng theo hình ảnh của Chúa (1:27).

Hình ảnh Đức Chúa Trời là Người Thợ Gốm nhấn mạnh sự chăm sóc tỉ mỉ và ý tứ của Ngài dành cho con người (Thi Thiên 139:13-14). Chính Chúa Giê-su cũng xác nhận tính lịch sử của A-đam như người đầu tiên của nhân loại (Ma-thi-ơ 19:4-5). Ngài đã dựng nên trật tự sáng tạo vĩnh cửu, đồng thời có ý định để con người phát triển ở vị trí trung tâm. Vì A-đam thất bại và sa vào tội, nên Đấng Christ đã đến với tư cách A-đam cuối cùng để đạt được quyền thống trị (1 Cô-rinh-tô 15:22, 45-49; Ê-phê-sô 1:21-22). Vai trò A-đam là “hình bóng” chỉ về Đấng Christ, “A-đam thứ hai,” Đấng sẽ phục hồi vương quốc mà A-đam đầu tiên không thể cai trị đúng đắn (1 Cô-rinh-tô 15:45).

2. Sự Tạo Dựng Vườn Ê-đen (2:8-9)

Đức Chúa Trời “trồng một vườn ở Ê-đen” và đặt A-đam vào đó. Vườn Ê-đen không chỉ là nơi sinh sống, mà còn được xem như “bệ ngai” của vương quốc Đức Chúa Trời trên đất. Ở giữa vườn có hai cây đặc biệt: cây sự sống và cây biết điều thiện điều ác. Hai cây này tượng trưng cho sự sống đời đời và sự khôn ngoan đến từ Đức Chúa Trời. Thật đáng tiếc, về sau loài người lại không chọn sự sống đời đời với Chúa mà lại chọn sự “khôn ngoan” tách lìa khỏi sự tể trị của Ngài.

Sự phong phú của khu vườn được khẳng định qua chi tiết về mọi cây “đẹp mắt và tốt cho thực phẩm” (2:9), nhưng trớ trêu thay 3:6 cho thấy loài người cuối cùng lại chọn sai con đường. Trong khi cây sự sống và cây biết điều thiện điều ác tương đối ít được mô tả chi tiết, vai trò của chúng trong Sáng Thế Ký 2-3, đặc biệt là chương 3, cho thấy tầm quan trọng của chúng trong toàn bộ câu chuyện.

Ê-đen trở thành biểu tượng xuyên suốt Kinh Thánh: từ hình ảnh đã mất vì tội lỗi (Giô-ên 2:3) đến niềm hy vọng trong vương quốc mới (Khải Huyền 22:1-3). Đấng Christ, A-đam thứ hai, sẽ phục hồi sự vinh hiển của “Ê-đen” đã mất.

II. Đức Chúa Trời Giao Phó Nhiệm Vụ cho Tân Vương của Vương Quốc

A-đam không chỉ được tạo dựng, mà còn được kêu gọi làm việc và vâng lời Đức Chúa Trời trong khu vườn Ê-đen. Hình ảnh tổng quát về khu vườn cho thấy nó giống "công viên," nhưng cũng là nơi thiêng liêng.

1. Cuộc Sống Trong Vườn (2:10-15)

Sau bối cảnh tạo dựng chung trong chương 1, chương 2 tập trung đặc biệt vào "ngày thứ sáu" – vào việc Đức Chúa Trời tạo ra cặp đôi loài người và đặt họ trong vườn Ê-đen. Phong cách và nội dung của chương 2 có nhiều nét khác so với chương 1, nhưng không hề mâu thuẫn; ngược lại, nó bổ sung chi tiết cho 1:27 bằng cách quay lại để mở rộng thêm. Ở đây, hình ảnh một Đức Chúa Trời siêu việt được bổ sung bởi hình ảnh một Đức Chúa Trời nội tại và cá nhân. Hai cách miêu tả này bổ sung cho nhau, đem đến một bức tranh trọn vẹn hơn về bản chất của Ngài. Tương tự, nếu chương 1 nhấn mạnh tính cách cai trị của con người, thì chương 2 cho thấy địa vị thầy tế lễ của họ.

Con người được đặt vào vườn Ê-đen để "làm việc" và "giữ gìn" (2:15). Thuật ngữ "làm việc" (*abad*; so sánh 2:5; 3:23; 4:2, 12; Châm ngôn 12:11; 28:19) diễn tả việc chuẩn bị và chăm sóc, còn "giữ gìn" (*shamar*) bổ sung thêm ý bảo vệ. Vì mệnh lệnh này được ban trước khi có tội lỗi, nên công việc không phải hậu quả của tội lỗi cũng không phải điều cần tránh né; đó là một phần của ý định tốt lành của Chúa. A-đam được giao trọng trách "làm" và "giữ" vườn Ê-đen. Công việc ở đây không phải gánh nặng, mà là thể hiện hình ảnh của Chúa trong việc sáng tạo và quản trị. Đáng chú ý, hai động từ này về sau dùng để miêu tả công tác của thầy tế lễ và người Lê-vi tại đền tạm (Dân Số Ký 3:7-8; 18:7). Vai trò của A-đam không đơn thuần là người làm vườn, mà còn là người bảo vệ "đền thờ" – duy trì sự thánh khiết của nơi ở Thiên Thượng. Điều này cho thấy A-đam vừa là vua cai trị vừa là thầy tế lễ trong Ê-đen, xem như "đền thờ" đầu tiên của Đức Chúa Trời trên đất. Chức vụ kép này được hiện thực hóa trong Đấng Christ vừa làm vua vừa làm thầy tế lễ thượng phẩm.

2. Trái Cấm (2:16-17)

Đức Chúa Trời truyền cho A-đam: "Người được tự do ăn hoa quả các cây trong vườn, nhưng về cây biết điều thiện điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai ngươi ăn, chắc sẽ chết." Mệnh lệnh này không nhằm giới hạn tự do, mà để bảo vệ A-đam. Chúa ban cho A-đam tự do và trách nhiệm để bày tỏ sự vâng lời. Qua đó, Ngài nhắc nhở về quyền tể trị tối cao của Ngài và về quyền tự do mà con người nhận được trong vương quốc Chúa. Nhờ sự vâng phục trọn vẹn của Đấng Christ, chúng ta được phục hồi để sống trong tự do Chúa ban (Ga-la-ti 5:1).

Thêm vào đó, "CHÚA là Đức Chúa Trời đã

truyền lệnh cho người" (2:16) để A-đam vâng phục. Việc Ngài đích thân giao lệnh cho A-đam ngụ ý rằng A-đam có vai trò lãnh đạo, gồm cả trách nhiệm bảo vệ và chăm sóc (2:15), đồng thời cho thấy A-đam cũng chịu trách nhiệm lãnh đạo Ê-va – người sắp được tạo nên (2:18).

III. Đức Chúa Trời Kết Nối Tân Vương của Vương Quốc

Phần cuối chương 2 cho thấy cách Đức Chúa Trời ban cho A-đam một người bạn đời và thiết lập giao ước hôn nhân đầu tiên.

1. Việc Đặt Tên Các Loài Vật (2:18-19)

Đức Chúa Trời phán: "Người nam ở một mình thì không tốt" (18). Đây là lần đầu tiên Kinh Thánh nhắc điều gì đó "không tốt," nhấn mạnh nhu cầu về mối quan hệ và cộng đồng để con người được trọn vẹn.

A-đam được giao nhiệm vụ đặt tên cho các loài vật, thể hiện quyền cai trị trên chúng. Không một loài vật nào là "trợ tá tương xứng" (một đối tác phù hợp) cho A-đam, khẳng định sự độc đáo của con người trong tạo vật.

2. Sự Tạo Dựng Ê-va (2:20-22)

Đức Chúa Trời khiến A-đam ngủ mê, lấy xương sườn của ông để tạo nên Ê-va. Hành động này vừa nói đến sự hiệp nhất trong hôn nhân, vừa là hình bóng về mối quan hệ mẫu nhiệm giữa Đấng Christ và Hội Thánh Ngài.

Ê-va được gọi là "trợ tá." Trong tiếng Hê-bơ-rơ, từ này thường chỉ đến Đức Chúa Trời là "Đấng cứu giúp" dân Ngài (Thi Thiên 121:1-2). Như vậy, Ê-va không mang ý nghĩa thấp kém hơn A-đam; họ có cùng giá trị, chỉ khác về chức năng và vai trò được Chúa định.

3. Sự Hiệp Nhất Trong Hôn Nhân (2:23-25)

A-đam nhìn nhận Ê-va là "xương của xương tôi, thịt của thịt tôi" (23). Đây là giao ước hôn nhân đầu tiên, nơi người nam và người nữ trở nên "một thịt." Thuật ngữ này cũng được dùng ở chỗ khác để chỉ những người thân ruột thịt (29:14). Điều đó cho thấy hôn nhân là mối quan hệ gần gũi bậc nhất giữa loài người. Việc Chúa chỉ tạo một Ê-va cho A-đam (chứ không phải nhiều Ê-va hay một A-đam khác) khẳng định khuôn mẫu "một vợ một chồng," khác giới mà Chúa đã thiết lập từ ban đầu.

Ngoài ra, vì người nam và người nữ cùng trở nên một thịt, nên Sáng Thế Ký 2:24 cho biết người nam sẽ rời cha mẹ để gắn bó với vợ mình. Ở Y-sơ-ra-ên thời Cựu Ước, con trai thường không dọn đi sau khi kết hôn, mà vẫn sống gần cha mẹ để thừa kế đất. "Rời bỏ cha mẹ" ở đây chủ yếu nhấn mạnh việc đặt phúc lợi của người vợ lên trên phúc lợi của cha mẹ. Thuật ngữ "giữ chặt" được dùng ở nơi khác để nói về lòng trung thành trong giao ước (Phục

Truyền 10:20; so sánh với cách Phao-lô trích dẫn trong 1 Cô-rinh-tô 6:16-17). Vì vậy, Kinh Thánh những chỗ khác cũng gọi hôn nhân là “giao ước” (Châm ngôn 2:17; Ma-lai-chi 2:14). Phao-lô cũng dựa trên phần Kinh Thánh này để dạy về hôn nhân (Ê-phê-sô 5:25-32). Ngoài ra, sự tương hợp của ‘ish (người nam) và ‘ishshah (người nữ) trong tiếng Hê-bơ-rơ phản ánh sự “được tạo cho nhau” này.

Hôn nhân không chỉ là quan hệ tình cảm, mà còn là sự kết hợp thiêng liêng, phản ánh mối quan hệ giữa Đấng Christ và Hội Thánh. Đấng Christ yêu và hy sinh vì Hội Thánh; Hội Thánh đáp lại trong sự vâng phục đầy yêu thương (Ê-phê-sô 5:22-33).

Kết Luận

Sáng Thế Ký 2:4-25 vẽ nên bức tranh “huy hoàng” trước khi tội lỗi làm hỏng. A-đam và Ê-va, “vua” và “hoàng hậu,” được Chúa đích thân tạo, ủy nhiệm, và kết nối. Chính giữa vườn Ê-đen, họ có cơ hội phát triển toàn vẹn, miễn là vâng giữ lệnh Chúa.

Sáng Thế Ký 2:4-25 không chỉ ghi lại câu chuyện về sự tạo dựng A-đam và Ê-va, mà còn dạy chúng ta về mục đích cao cả của con người và ý nghĩa của hôn nhân: **Chúng ta được tạo dựng để phản ánh hình ảnh Đức Chúa Trời và cai quản tạo vật Ngài. Chúng ta được giao nhiệm vụ** làm việc và vâng phục Đức Chúa Trời trong sự tự do Ngài ban. **Chúng ta được kêu gọi** sống trong mối quan hệ yêu thương và hiệp nhất, phản ánh mối quan hệ giữa Đấng Christ và Hội Thánh.

Hãy sống như những nhà lãnh đạo Chúa kêu gọi chúng ta trở nên, cai quản tạo vật bằng tình yêu thương, trách nhiệm và vâng phục Đấng Tạo Hóa. Hãy tôn vinh Ngài qua mọi

công việc, mối quan hệ và đời sống của chúng ta! Nguyên Lời Chúa từ Sáng Thế Ký 2 soi rọi sứ mệnh “vua và hoàng hậu” nơi mỗi chúng ta: sống xứng đáng “mang hình Chúa,” dẫn thân quản lý cuộc sống, gia đình, hôn nhân theo ý Ngài, và cùng trông đợi Vương Quốc đời đời.

Câu Hỏi Suy Ngẫm

1. Khi Chúa tạo dựng A-đam, Ngài không chỉ phán mà còn tự tay “nắn” con người từ bụi đất. Điều này nhấn mạnh sự độc đáo của con người so với phần còn lại của tạo vật như thế nào?
2. Sau khi tạo dựng A-đam, Chúa đặt ông vào vườn Ê-đen – nơi thánh nhất trong “đền thờ” của tạo vật, tràn ngập sự tốt lành. Điều này cho thấy Chúa mong muốn mỗi quan hệ như thế nào với nhân loại?
3. A-đam được giao nhiệm vụ làm việc và chăm sóc vườn Ê-đen, cho thấy công việc nằm trong kế hoạch sáng tạo của Chúa, không phải hậu quả của tội lỗi. Quan điểm này ảnh hưởng gì đến cách chúng ta nhìn nhận công việc ngày nay?
4. Chúa ban cho A-đam tự do tận hưởng mọi loài cây trong vườn, trừ một cây. Mệnh lệnh và luật pháp của Chúa bày tỏ điều gì về chính Ngài?
5. Việc Chúa tạo dựng Ê-va cho thấy vai trò “bổ trợ” quý giá của bà đối với A-đam. Bà đã cộng tác với A-đam trong nhiệm vụ cai quản tạo vật như thế nào?
6. Mối quan hệ giữa A-đam và Ê-va thiết lập khuôn mẫu cho hôn nhân. Ngày nay, các cặp vợ chồng áp dụng khuôn mẫu Kinh Thánh này bằng những cách nào?

MỘT SẢN PHẨM PHÁT HÀNH HẰNG THÁNG CỦA VBI PRESS

Tổng Biên Tập: Trần Hồng Ân

Phó Biên Tập: Nguyễn Thanh Tuấn

MỌI ĐÓNG GÓP XIN LIÊN HỆ

lienhe@vbi.edu.vn

090-999-1033 – A. Tuấn

www.vbi.edu.vn